

Dòng sông lơ đãng.

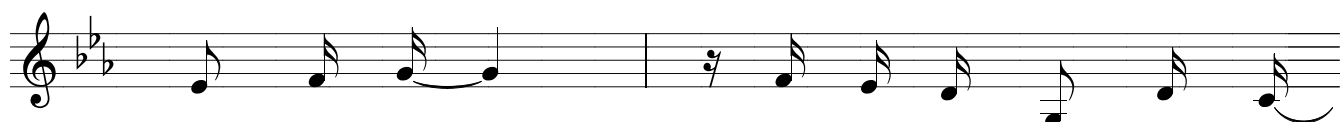
Việt Anh

Từng ngón tay khép như nụ hoa trắng
Rồi sớm mai sẽ không còn vết dấu

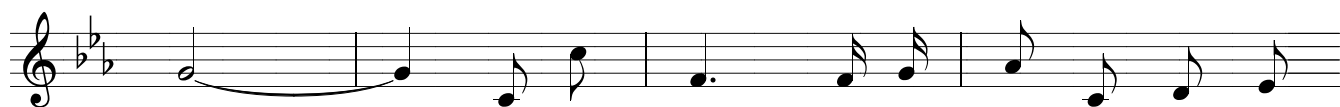
Bỏ lại hàng cây ngơ ngác sau lưng
Bỏ bờ phù sa quên bước chân qua
Và nỗi đau rơi trong
Chỉ có mưa băng khoáng

lòng về đêm vắng
vẻ trong mắt
Nỗi đau ta nhận riêng mình
Khóc đi cho tha đổi hờn

Ở chốn nao dòng sông đã hoà cùng đại

dương Cạn bến bờ chiều nay thần thờ nhìn hoàng

hôn Rồi chúng mình sẽ đôi lần nuốt tiếc

Để một dòng sông lơ đãng trôi qua
Nội sớm kia xuôi theo

dòng anh đến
Cớ sao em chẳng đứng chờ.